

Aleja Włókniarzy 183 – przez ponad ćwierć wieku był to jeden z najważniejszych adresów na sportowej mapie Łodzi. To tutaj w roku 1974 oddano do użytku jedną z najnowocześniejszych hal sportowych w Polsce. Obiekt natychmiast stał się areną ważnych imprez oraz kolebką sukcesów Klubu Sportowego Resursa. Ten ostatni nie przetrwał jednak okresu przemian ustrojowych i na początku XXI w. zakończył działalność.

Pozostały tylko

Wspomnienia

W sąsiedztwie skrzyżowania al. Włókniarzy i ul. Drewnowskiej nie ma też już śladu po hali. O sportowej przeszłości tego miejsca przypominają więc już tylko archiwalne zdjęcia, materiały prasowe oraz nagrania radiowo-telewizyjne. Resursa rozpoczęła działalność w roku 1911 jako klub zrzeszający łódzkich rzemieślników oraz ich rodziny. Punktem zwrotnym w jego działalności był jednak 23 maja 1913 r., gdy oficjalnie powołano do życia sekcję kolarską, która w okresie międzywojennym mogła się pochwalić zawodnikami, należącymi do krajowej czołówki. Jan

Zybert (wcześniej znany jako Johann Siebert) już po rozstaniu z Resursą w roku 1928 wystąpił na Igrzyskach Olimpijskich w Amsterdamie. Sześć lat później do rzemieślniczego klubu trafił natomiast Feliks Więcek, mający na koncie m.in. zwycięstwo w Biegu Dookoła Polski, będącym protoplastą Tour de Pologne. Przez wiele lat siedziba Sekcji Sportowej Towarzystwa Rzemieślniczego Resursa mieściła się przy ul. Widzewskiej 117 (obecnie Kilińskiego 123), gdzie od 23 września 1919 r. funkcjonowało też należące do klubu kino Resursa, z widownią dla 400 osób. Budynek został zaprojektowany przez pochodzącego z Finlandii Augusta Furuhejma, jednego z członków Resursy Rzemieślniczej. Jej dawna siedziba jest dzisiaj częścią Ilumino, w skład którego wchodzi też nowoczesne apartamentowce. Druga wojna światowa zakończyła „rzemieślniczy” rozdział w historii stowarzyszenia, które po jej zakończeniu zostało przekształcone w KS Resursa. P r z e z

wiele lat było jednak tylko jednym z wielu drugo-, a nawet trzecioplanowych klubów w Łodzi. Sytuacja zmieniła się w roku 1973, gdy rozpoczęto budowę hali przy Włókniarzy. Obiekt powstał w rekordowym tempie i już w lipcu 1974 r. został oddany do użytku. I od początku tętniło

podłogą, którą położono na... zużytych oponach samochodów ciężarowych. W roku 1979 kierownikiem sekcji siatkówki został Bogusław Adamski, który później był też m.in. dyrektorem Resursy oraz prezesem Łódzkiego Związku Piłki Siatkowej i sekretarzem generalnym PZPS.

Marek Szydlik, Szczepan Grzejszczak, Andrzej Zawadzki, Krzysztof Fibor, Zbigniew Mądrachowski, Zygmunt Dudziec, Zbigniew Józwiak, Andrzej Idczak, Paweł Ciupiński, Andrzej Krymarys i Tadeusz Jaworski. Gdy w roku 1984 Adamski żegnał się z Resursą, nic nie zapowiadało nadciągającej katastrofy. Rok później zespół siatkarzy spadł do niższej ligi, a w kolejnym po raz ostatni przy Włókniarzy wystąpiła reprezentacja polskich siatkarzy. Kolejne lata to równia pochyła, po której Resursa coraz szybciej zbliżała się do katastrofy. Ostatecznie w roku 2001 ogłoszono upadłość klubu.

Od tego momentu w ruinę zaczęła też zamieniać się hala, która trafiła w prywatne ręce. Jej agonia zakończyła się w pierwszym kwartale ubiegłego roku. W marcu 2020 obiekt został zrównany z ziemią, grzebiąc na zawsze sportowego ducha unoszącego się przez lata przy al. Włókniarzy 183.

FOT. MUZEUM SPORTU MD

Na początku istnienia Resursa mogła pochwalić się wspaniałą sekcją kolarską

KS Resursa najbardziej rozstawili siatkarze

w nim życie. W hali szybko rozgościła się m.in. reprezentacja Polski siatkarzy, jednak przede wszystkim był to nowy dom Resursy. Znakomite warunki treningowe sprawiły, że na lokalnych i ogólnopolskich arenach coraz większe sukcesy zaczęli odnosić siatkarze i judocy. Ci drudzy do swojej dyspozycji mieli jedyną wówczas w kraju salę z amortyzowaną

W tym samym roku zespół prowadzony przez Marka Makarskiego wywalczył awans do najwyższej klasy rozgrywkowej, a pierwszy sezon w elicie okraślił triumfem w rozgrywkach o Puchar Polski. Cała sportowa Łódź żyła wówczas sukcesami drużyny, w której występowali m.in.: Edward Sielicki, Zdzisław Dybowski,